

[Den fungerende Statsminister.]

Aar, og *efter* at Lovforslaget er fremsat, møder det afgjort Modstand i mange Kredse. Den første Dag, efter at Forligsmandens Forslag var forkastet, var der egentlig en større Forventning om, at der nok kom et saadant Forslag, og de Blade, der nu saa stærkt angriber Lovforslaget, sagde: nu maa Regeringen træde til, for det kan da ikke være Meningen, at vi skal kastes ud i en Storkamp. I saa Henseende har Regeringen været enig med de paagældende. Nu da Lovforslaget er en Kendsgerning, og man med nogen Sindsro kan imødesee, at den alvorlige Lønkonflikt, der truede med Strejke fra i Morgen, ikke indtræder, sætter man sig saa paa en højere Hest, end man før gjorde.

Jeg tror, at alle er enige om, at Følgen af en Kamp, der omfattede til at begynde med 100 000 Mand og rimeligvis i Løbet af kort Tid vilde komme til at omfatte op imod 200 000, vilde være en Ulykke for vort Land. Der kan nok være en Del, der mener, at saadan en rask lille Lønkamp kunde være af Interesse. Det gælder Kredse baade blandt Arbejderne og blandt Arbejdsgiverne. Men hvornaar Kampen slutter, naar den først er begyndt, er der ingen, der kan forudsige, og hvilke Følger Kampen kan faa, ved man heller ikke. Vor vanskelige Stilling med Hensyn til baade Eksport og Import bør, synes Regeringen, mane til Forsigtighed, mane til, at man undgaar en unødigt Kamp. For Tiden er der stor Beskæftigelse inden for Haandværk og Industri. Vi mener, at denne Tid, hvor der paa mange Omraader kan siges at være en Højkonjunktur, bør udnyttes, og det vilde efter vor Mening være uforsvarligt, om man forspildte denne Tids Muligheder for at konsolidere Stillingen inden for Haandværk og Industri, forsømte at benytte den Tid, der er til at skabe øget Beskæftigelse og undgaa Følgerne af stor Arbejdsløshed. Ingen ved jo, hvor hurtigt Forholdene kan skifte, saa at de forholdsviis — jeg siger forholdsviis — gode Beskæftigelsesforhold, vi for Tiden har, kan forandres til en endnu større Arbejdsløshed end den nuværende. Derfor mener vi, at det vilde være ganske uforsvarligt at tage en Storkamp. I saa Henseende tror jeg, at alle Partier i denne Sal er enige med mig; man mener kun fra nogle Sider, at man maa-

ske kunde afværge den paa en anden Maade end her foreslaaet.

Det er for mig uforstaaeligt, at Arbejdsgiverne har spillet saa højt et Spil, at de har forkastet Mæglingforslaget og dermed taget Risikoen for en Storkamp. Hvis man læser „Nationaltidende“ for i Gaar, vil man se, at dette Blad opgør den aarlige Udgiftsforøgelse for Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen til ca. 7 Mill. Kr. og samtidig oplyser, at samtlige Arbejdsgivere, som er tilsluttet Arbejdsgiverforeningen, i Aaret 1936 udbetalte 516 Mill. Kr. i Arbejdsløn. Det er altsaa en ganske ringe Procentforhøjelse, en ubetydelig Forhøjelse, der bliver Følgen af Mæglingforslagets Gennemførelse. Det er jo ogsaa det, man fra visse Sider blandt Arbejderne har peget paa, idet man har sagt: Det er egentlig urimeligt, at vi skal vedtage dette Mæglingforslag, der byder os for lidt. Det vilde have været meget mere forstaaeligt, om Arbejderne havde forkastet Forslaget ud fra den Betragtning, at det var en alt for ringe Forhøjelse, der her blev ydet i Forhold til de meget store Udbytter, som visse Selskaber kan byde Aktionærene. Arbejderne har imidlertid vist den Resignation, som man bør kræve under Forhold som dem, vi lever under; Beskæftigelse, Fred og Fortjeneste for hele Samfundet har været det afgørende for Arbejderne, og man har altsaa ment, at det, der kunde opnaas ved en Storkamp, ikke var tilstrækkeligt til, at man burde tage Kampen. Jeg vilde ønske, at Arbejdsgiverne havde set paa det ud fra samme Betragtning og vedtaget Forslaget, saa at Rigsdagen kunde have undgaaet atter i Aar at beskæftige sig med Sagen; thi det kan ikke være og skal ikke være det almindelige, at hvert Aar, naar man har ført lange Forhandlinger mellem Organisationerne, og Sagen har været henvist til Forligsmanden, skal Rigsdagen i sidste Instans være Opmanden, der afgør, hvad der skal være gældende eller ikke gældende paa dette Omraade.

I Folketinget er det foreliggende Lovforslag vedtaget med Stemmerne fra de to Regeringspartier, medens alle de fem andre Partier gik imod det: Venstre, Konservative, Det frie Folkeparti, Retsforbundet og Kommunisterne. Motiveringen for at gaa imod Lovforslaget var forskellig, men Resultatet